

ВАЛЕНТИН ПОПОВ - ВОТАН ТАНЦЪТ НА СМЪРТТА

chitanka.info

„Нощта е по-тъмна от козината на Бош“, помисли си старицата, докато лежеше в тъмната студена стая и гледаше към прозорчето, през което леко прозираше светлината от звездите. Бош беше верен другар повече от седемнадесет години. Прекрасно овчарско куче. Чисто черно. Само на едната лапа — тъмнокафяво петно. Точно цветът на това петно ѝ напомни за картината на Йеронимус Бош „Седемте смъртни гряха“, по-скоро на расото на свещеника от нея. Този, който олицетворява лакомията. Дали заради това, или заради друго, и кучето имаше нескончаем апетит към храна. Често Дилайла се чудеше над въпроса къде побира толкова храна това животно. А после умря. Остави я сама. Старица, която тихо лежи нощем и крадешком гледа през прозореца си.

Пердетата са разпокъсани и висят като парцали от корниза, който не е бърсала от прах от... самата тя не знае кога. Паяжини се спускат от ъглите почти до земята. Пъплят паяци, увиват заплелите се мухи и бавно ги изсмукват. Животът изтича бавно, докато остане кухнята им обвивка, която напомня за безсмисления живот. Старицата сякаш чува търкането на власинките на арахноидите по тънките копринени нишки. Понякога долавя звука на смилане на соковете от мухите и нощните пеперуди.

Докато можеше да става, отваряше прозореца и светваше лампата. Стаята се пълнеше с всякакви нощни летящи твари — верни поданици на мрака. А когато легнеше и целия свят заспиваше, тя слушаше звуците, които издаваха. В началото чуваше само как поедрите пеперуди се блъскаат в полилея или стъклото на прозореца, а после слухът ѝ сякаш се тренира да улавя само честотата на насекомите. Чуваше полета на молец. Чуваше този молец как се храни. Звукът ѝ бе толкова приятен, че изкара вълнени дрехи от един сандък, за да ги примами. Призори чак заспиваше опиянена.

И сега лежи и слуша как паяк се спуска по тънката нишка. Въпреки катаракта си — а може би точно благодарение на него — вижда малката черна топчица, която ловко се насочва към плячката си. От всички звуци, които долавя, най-неприятен ѝ е жуженето на мухите. Най-вече шумът от потриване на крилата със задните им крака. Но няма как. Търпи ги, защото подхранват армията ѝ от паяци. Старицата Дилайла се усмихва.

След смъртта на Бош живееше сама. Няма мъж, няма деца, няма роднини. Може и да имаше, но не ги бе чувала от хиляда години. А и не са ѝ притрябвали вресливи женоря с куп сополиви деца. Тя си е добре. Има новите си дрехи, има бижутата си, които слага всеки следобед. Обича да облича нова рокля и да стои пред огледалото. Красива е, въпреки годините ѝ. Има и приятели. Паяците и молците. Даже като се замисли, молците ѝ допадат повече. Изяждат миналото и остава само днешния ден. Или нощ, както е в случая.

Дилайла лежи и слуша. Тишина за всеки друг, но за нея е шумно, отколкото в джунгла. Спомня си младостта. Беше толкова зелена и глупава. Обличаше се хубаво и пригледно, майка ѝ и баща ѝ одобряваха всеки неин тоалет, а после ходеше на забави. Танцуваше като богиня. Избираше кавалер и магията се раждаше. После той я търсеше, но тя знаеше, че той не е за нея. „Прекалено добра си“, казваше майка ѝ. „Прекалено е невзрачен за теб, мила“, казваше баща ѝ. Накрая тя само започна да отклонява поканите им.

Докато един ден отиде на бал и никой не я покани. Постоя половин час, а после се направи, че ѝ е лошо и се прибра. Повече не отиде на бал. Обличаше дрехите, слагаше бижутата, руж, червило, сенки, но не излизаше от стаята си. Просто седеше и гледаше момичето (жената, лелята, бабата) в огледалото и знаеше, че няма подходящ мъж за нейното ниво. Понякога се сещаше за приказката за Снежанка и горделивата мащеха, но пропъждаше тези мисли от главата си. Тя не би убила по-младо момиче заради красотата. Истинското вино е отлежалото и леко нагарча.

Разхили се в леглото, но смехът премина в хрипове и накрая се закашля. Поне преди си мислеше, че не би убила. Когато дойде Кристина да почисти къщата ѝ, тя не спря да я гледа. Седемнадесетгодишното момиче имаше тънка и гъвкава снага, стегнати едри гърди, оформено дупе и дълга и неземно руса коса, която се спускаше до кръста ѝ. Обикновено я връзваше, за да не ѝ пречи да чисти, но тогава изпъкнаха високите бели скули и огромните зелени очи. Кристина бе сирак, дошла наскоро от Швеция. На никого нямаше да липсва. Дилайла я почерпи с кейк. Когато момичето изгуби съзнание, тя сложи примка на врата ѝ и я обеси в килера.

Дилайла се надигна. Погледна към килера, чиято врата зееше отворена, но в мрака видя само бяло петно. Роклята на Кристина. Още

висеше от въжето, а старицата слушаше как червеите пъплят из плътта и се хранят. Вдигна ръка да оправи кичур коса, но търкането на косми в кожа създаде толкова неприятен звук, че побърза да остави нещата така, както са.

Отново се отпусна в чаршафите. И тогава чу друг звук. Непознат звук. Тих звук. Като полъх в полъха. Като мрак в мрака. Като тишина в тишината. Какво ли бе това? Ослуша се.

Ето го пак. Този път ѝ се стори, че е като полъх, разместил пращинки на пода. Надигна се отново, макар че се задъха от усилието. Сбръчканото ѝ лице бе побеляло като роклята на обесеното момиче, бръчките ѝ са дълбоки като каньон, очите са бледи с жълта еклера и хлътнали като планински езера, крайниците сухи и тънки като клечки през зима, косата е рядка, мръсна като саван на отдавна погребан човек.

Обърна се по посока на странния звук и устата ѝ се оформи за беззвучен писък. Не е говорила от години. Нямаше с кой. Всички бяха недостойни за нея и гласът закърня. Не можеше да извика, не можеше да избяга. Зад нея се усмихваше череп, надничаш изпод черна качулка. Дългата мрачна роба се развяваше около тялото, а костеливата ръка стискаше косата.

„Не може да е истина“, помисли си Дилайла. „Това ли е смъртта? Така ли ще си отида? Нима е на моето ниво да ме вземе скелет с вехта дреха? Нима няма ангелогласни песнопения, бели криле, които да понесат красивата ми душа към Рая, където ми е мястото?“

Дилайла не разбра, че мислите се въртяха в главата ѝ няколко минути след като тя бе отделена от тялото със свистенето на справедливото острие.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.